

Socialministeren gjorde i Anledning heraf opmærksom paa, at det ifølge Forsørgslovens § 274 kun er i Trangstilfælde, at det sociale Udvalg er forpligtet til at yde kommunal Sygepleje, og at det derfor ikke er i Overensstemmelse med Ordene i denne Lovbestemmelse ved Anmeldelsen til mellemkommunal Refusion at bortse fra, om Trang i det enkelte Tilfælde har foreligget. Under Hensyn til den nøje Sammenhæng mellem Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Foretagelsen af en Trangsbedømmelse i det enkelte Tilfælde og Spørgsmaalet om Fastsættelsen af bestemte Beløb pr. Indbygger som Grundlag for Anmeldelsen til mellemkommunal Refusion, forbeholdt Ministeren sig nærmere at overveje, om en Ordning som foreslaaet kan godkendes.

Under Henvisning til de saaledes paa ovennævnte Møde fremsatte Ønsker om Fastsættelse af et bestemt Beløb pr. Indbygger til kommunal Sygepleje som Grundlag for Anmeldelsen til mellemkommunal Refusion anmodede Socialministeriet i Skrivelse af 23. Januar 1935 Bestyrelsen for De samvirkende Sogneraadsforeninger om til Brug ved Overvejelserne af det rejste Spørgsmaal fra Sogneraadsforeningerne i de enkelte Amter at tilvejebringe Oplysninger om, hvor stort et Beløb pr. Indbygger der for den paagældende Amsraadskreds' Vedkommende er medgaaet eller skønnes at ville medgaa til en forsvarlig Sygepleje til de Personer i Kommunen, der maa anses for trængende til Hjælpen.

Som Svar herpaa har Bestyrelsen for Sogneraadsforeningerne i Skrivelse af 4. Maj 1935 oplyst, at det af de fremskaffede Indberetninger fra de enkelte Sogneraadsforeninger fremgaar, at saavel de Ordninger, som de enkelte Kommuner har truffet med Hensyn til Sygeplejens Udførelse, som de Udgifter, der for Kommunerne er forbundet med disses Gennemførelse, er indbyrdes stærkt varierende. I en Række Tilfælde er saaledes Sygeplejeordningen tilvejebragt ved Samarbejde mellem Sygekassen, vedkommende lokale Sygeplejeforening og Kommunen; i andre Tilfælde ved direkte Samarbejde mellem en Sygeplejeforening og Kommunen, og endelig har enkelte Kommuner selv truffet Arrangement med en Sygeplejerske.

Udgifterne varierer ifølge de modtagne Oplysninger fra nogle faa Ører pr. Indbygger i Kommunen til i enkelte Tilfælde op til 2 Kr. pr. Indbygger, men det er Sogneraadsforeningernes Opfattelse, at *Udgiften* til Sygepleje for trængende i Sognekommunerne, saafremt Spørgsmaalet som berørt paa Foreningernes Delegeretmøde kan ordnes saaledes, at Sognekommunerne faar Ret til paa Opgørelsen til mellemkommunal Refusion at opføre et ensartet Beløb pr. Indbygger som Udgift til kommunal Sygepleje, passende maa kunne ansættes til 50 Øre aarlig pr. Indbygger. To Trediedele af dette Beløb skulde da udgøre Maksimum for, hvad der kan anmeldes til Refusion vedrørende Sygepleje til trængende, idet Kommuner, hvis Udgifter — altsaa det Beløb, som Kommunen betaler til vedkommende Sygekasse m. v. — er lavere, kun skal kunne anmelde to Trediedele af dette Beløb.

Man maa anse det for ønskeligt, at Kommunerne ved en saadan Ordning tilskyndes til at organisere den kommunale Sygepleje og til at gøre dette paa en økonomisk forsvarlig Maade, og da man maa finde, at Sogneraadsforeningernes Forslag vil betyde en praktisk Lettelse for Kommunerne, har man ment at burde imødekomme Sogneraadsforeningernes Henstilling ved at stille foranstaaende Forslag, hvorved man altsaa ikke stiller Forslag om en Ændring af Forsørgslovens § 274, Stk. 1, hvorefter *Pligten* til at yde kommunal Sygepleje kun gælder i Trangstilfælde, men kun har stillet Forslag om, at de Kommuner, der har ordnet sig paa en af de anførte Maader, skal være berettiget til til mellemkommunal Refusion at anvende et Beløb, der er sat i Forhold til Kommunens Indbygger-tal, saaledes at Kommunen ikke er forpligtet til at foretage en Trangsbedømmelse i hvert enkelt Tilfælde.